Anul III, **nr. 3** / aprilie 2014

Glăsuiri

ZIARUL ȘCOLII CU CLASELE I-VIII „ALEXANDRU IVASIUC” BAIA MARE

Gândurile unui școlar din pandemie...

Alexandru Mureșan, clasa a VIII-a B

Se știe că școala reprezintă modalitatea prin care oamenii înțelepți, profesorii, răspândesc cunoștințele de care avem nevoie noi, elevii.

În al treilea mileniu, în timpul unei pandemii cumplite, viețile noastre de învățăcei, dar și cele de dascăli s-au schimbat radical. Școala a trebuit, într-un termen scurt, să se adapteze noilor cerințe. Pe canalele media se difuzau zilnic știri și anunțuri. Elevii au fost nevoiți să renunțe la visul de a comunica, de a socializa cu prietenii, de a schimba păreri. Toată viața noastră a fost perturbată de această cumplită boală. S-a ajuns la soluția online, dar din păcate acest lucru a necesitat o mulțime de gadgeturi pe care nu toți colegii mei din clase mici sau mari și le-au putut permite: un computer decent, o conexiune bună la internet, o cameră și un microfon. Fiecare s-a descurcat cum a putut, iar unii probabil au simțit această perioadă ca pe o vacanță prelungită.

Pentru mine, sincer, nu a contat dacă școala a fost online sau offline. M-am simțit confortabil cu ambele. Dacă dorința ta este să înveți, indiferent cum, ai putut să o faci și recurgând la mijloace electronice. În timpul orelor online pe care le-am urmat, consider că mi-am făcut treaba și că am acordat constant atenție profesorului și sarcinilor mele. La fel, și profesorii am simțit că mi-au oferit toată atenția lor. Și asta a fost grozav!

Dar mi-a lipsit enorm legătura directă pe care am stabilit-o cu prietenii mei. Mi-a fost dor de pauze, de pânda aceea de pe coridoare în așteptarea profesorului cu catalogul. Mi-au lipsit și discuțiile despre pasiunile noastre comune, dar și micile șicane din pauze cu fetele. Dar eram conștient că situația nu poate dura o veșnicie și în curând vom fi din nou împreună.

Și așa a și fost! A meritat așteptarea. Doar că, poate, viața noastră nu mai e la fel ca înainte. Să se fi schimbat ceva? Să-și fi pus amprenta boala asta perfidă pe sufletele și conștiințele noastre?

STOP BULLYING!

pag. 7

Ziarul „Glăsuiri” – un alt fel de presă

Prof. dr. Elena-Emilia Pop,
bibliotecar
Fondator al ziarului „Glăsuiri”
Școala Gimnazială „Alexandru Ivasiuc”

Ideea de a aborda un alt gen de presă școlară a venit în momentul în care „febra” revistelor a pătruns în mai toate unitățile de învățământ. Atunci am considerat oportună o altă modalitate de a-i stimula pe cei talentați într-ale scrisului să-și exerseze aptitudinile prin realizarea unei publicații diferite de revista școlară, dar care să aibă toate atributele unui ziar și să apară cel puțin o dată în decursul unui an școlar.

Astfel, sub coordonarea profesorilor implicați, avându-i alături ca parteneri pe jurnaliștii de la „Gazeta de Maramureș” - Ioana Lucăcel, director general și Ada Fonai, tehnoredactor - au apărut primul și al doilea număr din ziarul Școlii Gimnaziale „Alexandru Ivasiuc”, pe care l-am numit „Glăsuiri”.

Proiectul a fost primit de copii, încă de la început, cu mult entuziasm, mai ales că presupunea asumarea fiecăruia în parte, la modul cel mai serios, a rolului de reporter, redactor ori editor, cu simț al responsabilității, capacitate de selecție, spirit de observație etc. Micii jurnaliști au înțeles, fără dificultate, că ei trebuie să fie ancorați permanent în cotidian, axați pe evenimente, opinii, pe care apoi să le transforme într-un fapt de presă, într-o știre.

Cel mai important lucru, ei au reușit – neașteptat de repede - să facă diferența între o simplă știre, un reportaj, un interviu și o anchetă, fiecare din cei implicați primind un rol esențial în colectivul de redacție, acela de responsabil de pagină.

Lucrul în echipă s-a finalizat cu două numere – impecabile grafic și surprinzătoare în ce privește conținutul.

Și iată, al treilea număr apărut, după o absență pe care am resimțit-o cu toții. Din articolele lor se observă că micii redactori și reporteri, lipsiți de inhibiții, și-au exprimat frust opiniile, au luat atitudine, au semnalat neajunsurile din mediul școlar, prin mici interviuri, anchete, reportaje și timide editoriale.

Munca, talentul lor și a coordonatorilor au fost răsplătite anii trecuți prin două premii I, la nivel județean, pentru secțiunea Reviste școlare, recompense pe măsura efortului depus și sperăm ca și acest număr să nu treacă neobservat de evaluatori.

Pe tot parcursul muncii depuse, copiii au învățat că meseria de ziarist implică nu doar efort, rigurozitate, disciplină, echidistanță, ci și, mai ales, respect și considerație pentru ceilalți. Și au mai învățat că literatura și presa sunt legate, printr-un sistem tainic de vase comunicante... Cine știe dacă dintre micii jurnaliști ai Școlii „Ivasiuc”– preluând modelul atâtor minți consacrate ce au făcut ucenicia în presă – nu se vor ivi, poate, scriitori celebri?!

„Cititul – o călătorie în lumile de frumuseți”

„Citind, descoperim”, o activitate de excepție dedicată lecturii s-a derulat, în 3 februarie 2023, la Biblioteca Județeană, în cadrul proiectului „Cititul – o călătorie în lumile de frumuseți”, inițiat de Școala Gimnazială „Alexandru Ivasiuc” (coordonatori: prof. dr. Elena Pop, bibliotecar, prof. Eliza Pop, prof. Nicoleta Pușcaș, prof. Aura Petreuș), în colaborare cu Școala Gimnazială „Lucian Blaga” Baia Mare (prof. Olimpia Gross, bibliotecar, prof. înv. primar Lavinia Popiștean) și Biblioteca Județeană „Petre Dulfu” Baia Mare.

Inițiator proiect
– prof. dr. Elena-Emilia Pop,
bibliotecar

După ce gazda noastră, Corina Șpan, șef Serviciu Împrumut carte pentru copii și tineret, a prezentat o expoziție inedită de carte pentru copii, școlarii de la Ivasiuc au lecturat expresiv pasaje, au discutat și au polemizat pe marginea cărților citite – Minunea (R.J.Palacio) și Matilda (Roald Dahl), iar la final au adus argumente care i-ar putea determina, pe viitor, pe cei mici să citească volumele. Lipsiți de inhibiții, dezinvolți, imaginativi și curioși, minunat susținuți și stimulați în micile polemici de prof. Lavinia Popiștean, copiii și-au pus întrebări reciproc, și-au imaginat situații, au discutat liber. Nici nu a mai contat, parcă, decalajul de vârstă, între școlarii de la cele două instituții de învățământ creându-se conexiuni puternice.

Scopul proiectului este de a readuce cartea și cititul în atenția copiilor și părinților, de a contribui la abordarea lecturii ca plăcere, ca relaxare, pentru a nu mai fi percepută ca o obligație școlară de fiecare zi. E o misiune dificilă aceea de a lupta cu rivalii din lumea tehnologiei din ce în ce mai agresivi, dar sperăm ca lupta noastră să se finalizeze cu o victorie sau, cel puțin, cu un pact tacit și benefic pentru ambele părți. Și mai nădăjduim că micii noștri școlari o să prindă drag să citească o carte, să intre în lumile de frumuseți care să-i facă să uite de telefon, de calculator, măcar și pentru câteva minute pe zi.

Prin activitatea de la Biblioteca Județeană „Petre Dulfu”, s-a demonstrat că încă se poate discuta, se poate socializa, se poate polemiza, iar cartea, prin firele ei nevăzute și neștiute, poate lega noi și noi prietenii.

Glăsuiri

REDACTOR-ȘEF
Alexandru MUREȘAN, cls. a VIII-a B

REDACTOR-ȘEF ADJUNCT
Ana CIULEAN, cls. a VIII-a B
Roberta-Luciana POP, cls. a VII-a B

REDACTORI
Alissia TOPAN, cls. a VIII-a B
Iulia RAȚIU, cls. a VII-a A
Larisa Iulia FILIP, cls. a VII-a A
Elisa COVACI, cls. a VII-a B
Ștefan MISKOLCZI, cls. a VII-a B
Giulia POP, cls. a VI-a A
Larisa POPAN, cls. a VI-a A
Alessia Maria IACOBINI, cls. a VI-a B
Mara PESCARU, cls. a VI-a B
Bianca BALINT, cls. a VI-a B
Cristina Georgiana CRĂSNEANU-DAN, cls. a IV-a A
Luca CHIȘ, cls. a IV-a A
Florin PAVEN, cls. a IV-a A

COORDONATORI
Prof. dr. Elena-Emilia POP
Prof. Firuța VELE, director
Prof. Teodora PUȘCAȘ, director adj.
Prof. drd. Eliza POP
Prof. Nicoleta PUȘCAȘ
Prof. Aura PETREUȘ
Prof. Mirela OȘAN
Prof. Camelia MISKOLCZI
Prof. Camelia POP
Înv. Terezia TĂMĂȘAN

FONDATOR ZIAR
Prof. dr. Elena-Emilia POP

TEHNOREDACTOR
Ada FONAI

PARTENERI
De Maramureș Gazeta

Un subiect foarte răspândit și discutat atât în școală, cât și în afara ei este dependența de telefon.
În ziua de astăzi, din păcate, aproximativ 95% din copii stau foarte mult pe telefon. Mulți aleg să-și petreacă aproape toată ziua în fața ecranului, consumându-și timpul pentru învățat. Dependenții de smartphonuri se gândesc că astfel își pot face prieteni mai mulți, consideră că ies în evidență făcându-și poze sau filmulețe, adică ajung virali. În rest, nu mai contează nimic.

Larisa Iulia Filip,
clasa a VII-a A

Dependența de telefon, o realitate?

Este un lucru adevărat că poți să-ți faci noi prieteni folosind telefonul, dar nu e imposibil să găsești persoanele cu care să-ți împărtășești ideile și renunțând la telefon. Doar trebuie să știi cum să te comporți cu cei de vârsta ta și să-i respecți. În ziua de azi, multă lume folosește telefoanele, își fac poze, se documentează, asta e un lucru bun. Dar copiii stau cu orele, pe diferite jocuri și aplicații și mulți uită să se mai ocupe de teme.

De la un moment dat, după atâtea ore, încep să îți obosească ochii, te ia cu dureri de cap și nu mai ai chef de nimic. Cei în cauză se întreabă de ce au aceste simptome, dar nu se gândesc la câte ore au stat pe telefon. Se creează dependența de telefon și de aici dorința să stea din ce în ce mai mult cu ochii în ecran. De aici încep să fie agitați și să nu le mai stea mintea la învățat.

Copiii de 13-14 ani cred că telefonul îi ajută la foarte multe lucruri. Cu siguranță, și noi considerăm că are părți pozitive, dar trebuie să le luăm în calcul și pe cele negative. Poți să cauți informații pe diferite teme pentru școală, poți să înveți lucruri noi, să socializezi cu persoane îndepărtate. Dar sunt și efecte negative, pe lângă cele fizice. De pe rețelele de socializare există riscul să înveți multe prostii, să stai foarte mult pe jocuri uitând de tine și, de asemenea, să vorbești cu persoane pe care nu le cunoști.

Am vrut să auzim și părerea unor colegi de-ai noștri, dar și a unor profesori despre dependența de telefon. Cei mai mulți cred că telefonul este bun, deoarece te ajută mult la teme, fiindcă găsești rapid informațiile de care ai nevoie. Însă, o altă parte este de părere că de pe rețelele de socializare poți afla și foarte multe lucruri care nu te ajută la nimic, dimpotrivă.

„Telefonul este un lucru util, pentru că poți căuta lucruri folositoare, cum ar fi răspunsul la o temă sau poți să asculți muzica” (P.T.)

„Telefonul are atât părți negative, cât și pozitive. În același timp, poți învăța lucruri noi, să te informezi despre ceva, să te documentezi, dar găsești, de foarte multe ori, și prostii. Depinde dacă știi sau nu să selectezi informația” (N.T.)

„După părerea mea, telefonul folosit în exces nu duce la nimic bun. În ce-i privește pe copii, părinții sunt, în primul rând, cei care ar trebui să ia măsuri în privința dependenței de telefon. E un lucru pe care îl observi cu ușurință în familie. Faptul că primești informația de-a gata este o falsă impresie. Cu viteza cu care vin informațiile pe internet, cu aceeași viteză dispar...Creierul uman așa e setat, știe că găsește la orice oră informația respectivă și nu o mai reține. S-au făcut și cercetări în acest sens. Pe de altă parte, statul ore în șir cu ochii în ecran duce la tot felul de boli, inclusiv psihice. De când e lumea, cartea nu a dăunat niciunei minți. Dimpotrivă. Prin urmare, o pagină de carte valorează infinit mai mult decât un clic pe Google. Invitația mea este, pentru toți, elevi sau dascăli, la lectură. Chiar dacă trăim într-o eră a tehnologiei, se știe că cititul cărților a avut și are doar beneficii”, a declarat profesoara Elena POP, bibliotecara școlii noastre.

Încercarea de restricționare a folosirii telefonului nu funcționează, însă, pentru toți copiii. Dacă se iau măsuri de acest fel, mulți se supără pe părinți în asemenea hal încât se ajunge la crize urâte și la scandaluri în familie. Sunt și copii care pot să înțeleagă și să accepte că nu e bine să stea atât de mult pe telefon.

Fără îndoială, folosirea îndelungată a telefonului este o realitate a zilelor noastre, care, creând dependență, poate deveni un lucru periculos, ce ne poate afecta atât fizic, cât și psihic.

Sunt școli în care copiii lasă, la începutul orelor, telefoanele într-o cutiuță specială, închisă, iar înainte de a pleca acasă le primesc înapoi, o măsură pe care o considerăm foarte utilă.

Părerea mea ar fi că, la nivel de școală și nivel național, ar trebui să li se explice copiilor utilitatea telefonului, cât timp ar fi indicat să stăm cu ochii în ecran și de ce nu este bine să irosim așa de multe ore pe diferite jocuri și alte aplicații.

Pentru a reduce această dependență, propun ca noi toți să ieșim mai mult pe afară, cu prietenii, să socializăm, iar în timpul liber să alegem să facem un sport sau o altă activitate relaxantă, să citim o carte care poate să ne distragă mintea de la statul pe telefon și de la jocurile online.

*„Faptul că primești informația de-a gata este o falsă impresie. Cu viteza cu care vin informațiile pe internet, cu aceeași viteză dispar...Creierul uman așa e setat, știe că găsește la orice oră informația respectivă și nu o mai reține. (...)
Statul ore în șir cu ochii în ecran duce la tot felul de boli, inclusiv psihice. De când e lumea cartea nu a dăunat niciunei minți. Dimpotrivă. Prin urmare, o pagină de carte valorează infinit mai mult decât un clic pe Google. Invitația mea este, pentru toți, elevi sau dascăli, la lectură. Chiar dacă trăim într-o eră a tehnologiei, se știe că cititul cărților a avut și are doar beneficii”.*

Prof. Elena POP, bibliotecar

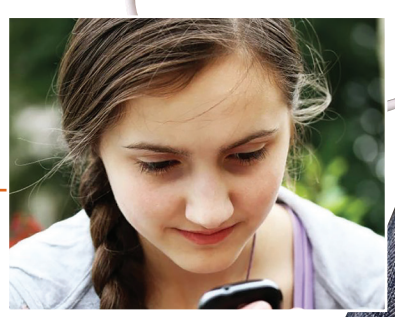

Profesorul de franceză în pandemie

Alissia Topan,
clasa a VIII-a B

Pandemia a fost o manifestare neprevăzută care a schimbat cursul multor vieți. Am realizat, abia după ce am fost nevoită să cumpăr un laptop nou pentru a putea participa la cursurile online sau după ce am înțeles importanța unei măști FFP2, care a fost realmente un scut împotriva virusului, că libertatea și relaționarea de orice fel au fost normalități pentru care nu consideram că ar trebui să fim recunoscători.

Pentru mulți dintre copiii din România, cele șase ore petrecute la școală, în care profesorul predă erau o evadare din problemele zilnice sau dificultățile întâlnite acasă. În cazul meu, profesoara de franceză a fost cea care m-a făcut să uit de problemele de matematică, reacțiile chimice și compunerile fără de sfârșit, iar perioada pandemiei nu a fost o excepție.

De două ori pe săptămână, am reîntâlnit devotament, empatie, materiale pline de informații, pregătite să fie prezentate elevilor, dar, cel mai important, am dobândit încrederea că mâine va fi o zi mai bună, fără măști, fără dezinfectant și fără teama de necunoscut.

Profesoara de franceză mi-a arătat că și cele mai grele situații pot fi un prilej de cunoaștere și că limba franceză are la fel de multe taine, încă nedescoperite. Am învățat cât de importantă este conexiunea, fie că vorbim de neașteptatele întreruperi cauzate de proasta funcționare a rețelei internet sau de legătura creată cu o persoană și sprijinul oferit de aceasta. Și nu e doar atât, profesorii au fost nevoiți să susțină această conexiune cu elevii, chiar și la kilometri distanță. Au învățat odată cu noi o lecție pe care nu o puteai găsi în niciun manual de franceză sau în vreun tabel de formule.

Profesoara mea de franceză a avut grijă ca această limbă să ne poarte spre turnul Eiffel sau delicioasele croasante cu ciocolată, departe de epidemia de coronavirus care ne-a răpit pentru o vreme libertatea, un drept adesea uitat de cei care nu cunosc îndeajuns istoria lumii și luptele împotriva totalitarismului, mult prea greu de îndurat în societatea modernă.

Revenind la școală, am întâlnit aceeași căldură oferită în tot acest timp de profesoara mea de franceză.

Școala în pandemie

Au trecut aproximativ trei ani de când pandemia Covid-19 a ajuns la final. Pe lângă miile de oameni care au decedat pe paturile spitalelor, a fost afectată școala, viața copiilor și a dascălilor.

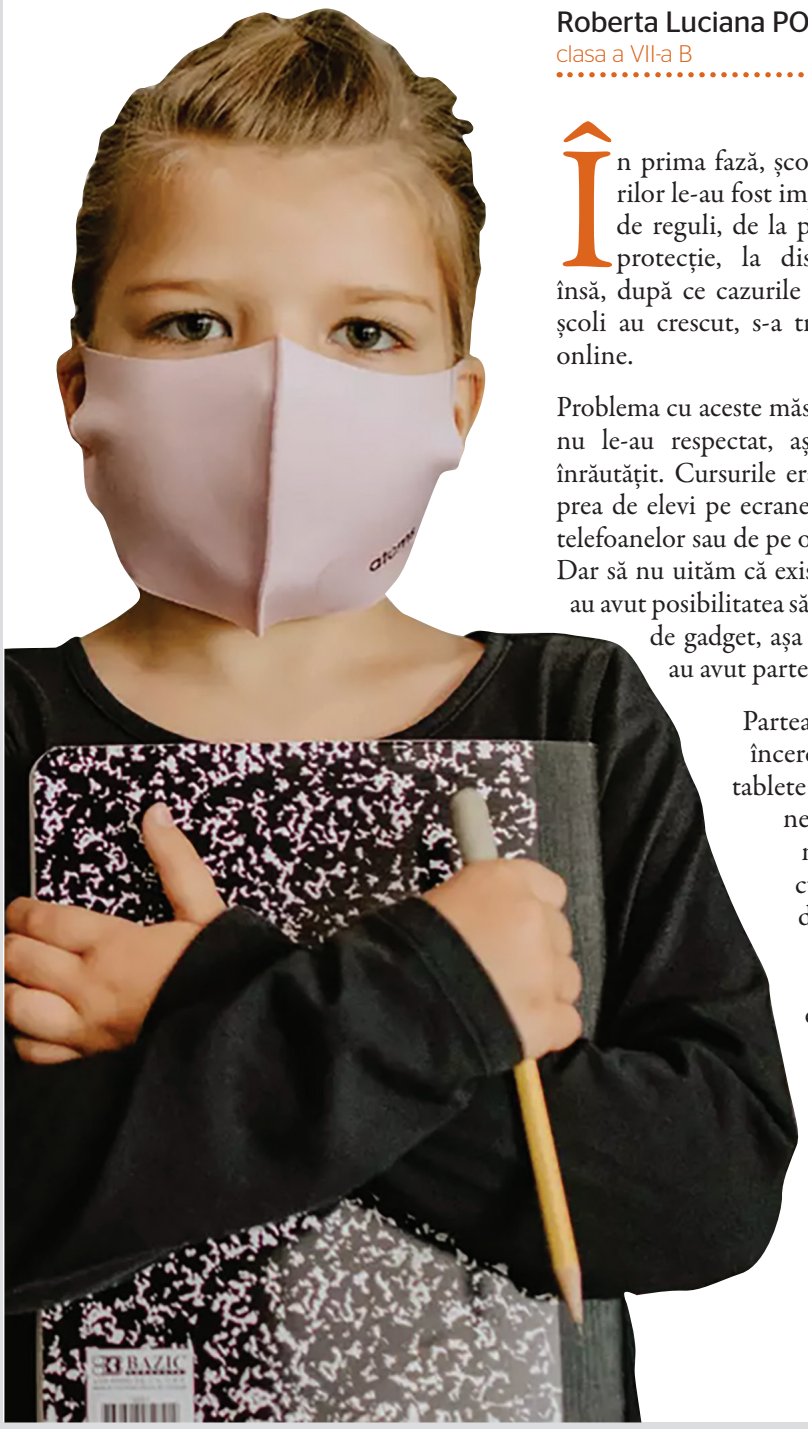

Roberta Luciana POP,
clasa a VII-a B

În prima fază, școlarilor și profesorilor le-au fost impuse o sumedenie de reguli, de la purtarea măștii de protecție, la distanțarea socială, însă, după ce cazurile de Covid-19 din școli au crescut, s-a trecut la învățarea online.

Problema cu aceste măsuri a fost că mulți nu le-au respectat, așa că situația s-a înrăutățit. Cursurile erau urmărite și nu prea de elevi pe ecranele calculatoarelor, telefoanelor sau de pe orice alt dispozitiv. Dar să nu uităm că există familii care nu au avut posibilitatea să cumpere un astfel de gadget, așa că mulți copii nu au avut parte de lecții online.

Partea bună a fost că s-a încercat distribuirea de tablete celor care au avut nevoie. Însă, această nouă școală a adus cu ea o mulțime de dezavantaje, având multe efecte negative. Chiar dacă a fost menită să ne protejeze pe toți, a făcut mai mult rău decât bine.

A apărut lipsa de socializare printre elevi, care a dus la dificultatea de integrare în grup și la aceea de a te exprima atât de liber și de ușor ca înainte de acest eveniment. Și aici îi includem mai ales pe copiii din clasele primare, a căror principală preocupare trebuia să fie vorbitul și interacționatul cu prietenii.

Să nu uităm și de efectele negative pe care le-a provocat statul în fața ecranelor pentru perioade lungi de timp. Mult mai mulți copii au început să poarte ochelari, iar lipsa sportului a devenit o problemă, sedentarismul ducând la numeroase alte afecțiuni. Postura a fost și ea afectată, pentru că, să recunoaștem, aproape nimeni nu ia în calcul acest factor când stă la un birou pentru un interval de timp relativ lung, alegând confortul, nu propria sănătate.

Încerc, ca mulți alții, să înțeleg aceste măsuri drastice, să țin cont de eforturile pe care conducerea le-a făcut pentru a oferi siguranța de care avem nevoie și, chiar dacă nu a decurs totul conform planului, rezultatul a fost și este cel care contează. Până la urmă, important este că am trecut cu bine prin această pandemie.

Merită să prețuim mai mult viața pe care o trăim acum pentru că, după cum am văzut cu propriii ochi, moartea poate apărea oricând, indiferent de vârstă și nu prea face diferențe...

Așa am realizat cât îmi lipsiseră unele obiceiuri considerate copleșitoare, o rutină nesemnificativă atunci când nu înțelegi valoarea unor cuvinte atât de simple, pe care le rostești de două ori pe săptămână: „BONJOUR, MADAME PROFESSEUR!”

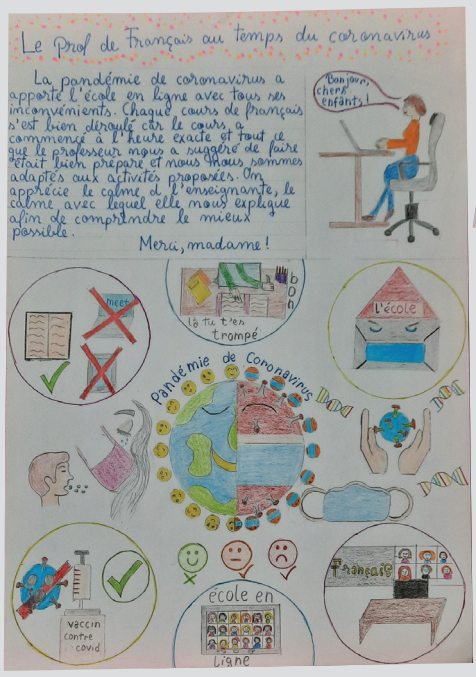

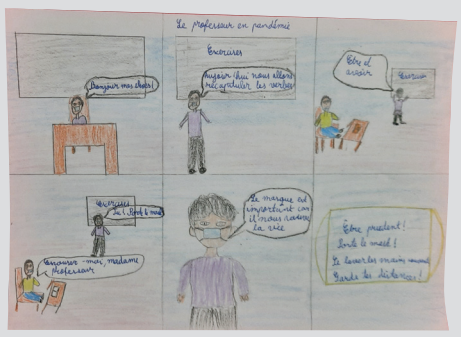

În primul semestru al acestui an școlar, la îndemnul doamnei profesoare, am participat, alături de alți colegi, la un concurs de desene cu tema LE PROF DE FRANÇAIS AU TEMPS DU CORONAVIRUS.

ELEVII DE LA „IVASIUC” ÎȘI SPUN PĂREREA

Despre fumatul „pe la colțuri”

Fumatul face în continuare ravagii și rămâne una dintre cele mai grave probleme de sănătate publică globală ce a afectat vreodată omenirea. Conform Organizației Mondiale a Sănătății, peste un miliard de persoane fumează, iar jumătate din cei care o fac vor muri din cauza acestui obicei. Fumatul afectează adulți și copii deopotrivă, distrugând iremediabil plămânii. Iritația și inflamația căilor aeriene apar imediat după inhalarea substanțelor toxice din fumul de țigară, cum ar fi: nicotina, gudronul, monoxidul de carbon, amoniacul și multe altele.

Ana Ciulean
& Alexandru Mureșan

Și la Școala Gimnazială „Alexandru Ivasiuc” există unii copii care fumează, iar fenomenul nu poate fi stopat nici de părinți și nici de dascăli, cu toate că se derulează numeroase acțiuni la nivel de școală și la nivel național care au menirea de a opri acest prost obicei. Se pare că viciul este mai presus de orice, iar plăcerea de a socializa „la o țigară” pare să creeze un anumit „statut”, după cum declară fumătorii anonimi ai școlii noastre.

„Îmi place pur și simplu să fumez. Mă simt bine atunci când o fac, mai «cool»”, a spus unul dintre elevii din clasa a VIII-a, fără a da prea multe explicații. Împătimiții tutunului își găsesc locuri de fumat ferite de privirile profesorilor, de obicei în afara școlii, pe la colțurile blocurilor sau în zona magazinelor care mai „administrează” țigări minorilor fumători.

La polul opus, se situează copiii care nu fumează și văd în acest viciu un pericol pentru sănătate, dar și o cheltuială nejustificată de bani, mai ales acum, când țigările sunt extrem de scumpe, iar minorii care fumează trebuie să recurgă la șiretlicuri sau alte mijloace mai puțin ortodoxe ca să găsească o sursă financiară pentru așa ceva. „De ce nu fumez? În primul rând, țigările sunt doar o risipă de bani și de sănătate. Am prieteni care fumează în fiecare zi și întotdeauna îi aud tușind, iar prin asta înțeleg că țigările nu fac bine”, a spus A.C. din clasa a VIII-a B.

Profesorii încearcă să găsească soluții, dar deocamdată totul se reduce la niște declarații, poate nici legea nefiind radicală în astfel de situații. Am întrebat-o pe doamna profesoară de limba română și limba latină ce părere are despre acest obicei al elevilor și cum ar putea fi stopat.

„Sunt împotriva fumatului. Acesta este un obicei nociv. În rândul adolescenților, fumatul încetinește dezvoltarea fizică și cognitivă și poate provoca diverse boli. Copiii au nevoie de bani pentru țigări, pe care îi pot împrumuta sau să-i sustragă prin metode nepotrivite. Unii pot deveni dependenți, ceea ce înseamnă că au nevoie să iasă la țigară în fiecare pauză. Ei se întâlnesc să fumeze în afara teritoriului școlii, unde pot fi expuși la pericole și, în cele din urmă, vina îi revine profesorului. În această privință ar putea exista și niște soluții. Dacă nu-i putem opri pe copii din acest obicei, am putea să amenajăm spații pe teritoriul școlii, în siguranță, unde să aibă posibilitatea să fumeze. Unii elevi nu vor avea curajul să stea alături de grup. Cu toate acestea, în școală ar trebui să avem mai multe semnalizatoare de foc, tocmai ca să evităm fumatul în baie”.

„Copiii au nevoie de bani pentru țigări, pe care îi pot împrumuta sau să-i sustragă prin metode nepotrivite. Unii pot deveni dependenți, ceea ce înseamnă că au nevoie să iasă țigară în fiecare pauză. Ei se întâlnesc să fumeze în afara teritoriului școlii, unde pot fi expuși la pericole și, în cele din urmă, vina îi revine profesorului. În această privință ar putea exista și niște soluții”.

În concluzie, fumatul este cel mai prost obicei uman și nu are niciun beneficiu asupra noastră, a tuturor, atât a adulților, cât și a adolescenților.

Toamna

Cristina Georgiana Crăsneanu- Dan, clasa a IV-a A

A sosit toamna învești mântată în culori pastelate. Peste tot, covoare galbene se așternu, iar marea de verdeață se preface într-un veșmânt arămiu țesut cu migală. Cântăreții codrului întunecat sunt alungați în țările cu soare pline de către maiestuoasa toamnă. Prin livezi se simte un miros îmbietor de fructe coapte. Din vii, se răspândește până pe uliță aroma de struguri dulci și zemoși. În curte, încep să cadă, câte una pe rând, nucile lemnoase îmbrăcate-n cămăși zdrențuite.

Oriunde te întorci, parcă o vezi aievea, cu părul ei castaniu, cu ochii căprui și cu o mantie plină de frunze ruginii, flori, fructe și legume. O recunoști numaidecât, e Zâna Belșugului sau Doamna Toamnă.

Întreaga natură se pregătește ca, în scurt timp, să intre într-o lungă hibernare, sub stratul gros și rece de zăpadă argintie.

Dar, până atunci, să nu uităm ce minunată și îmbelșugată este toamna!

Sfârșit de toamnă

Ana Ciulean, clasa a VIII-a B

Toamna este anotimpul melancoliei. De ce spun asta? Pentru că

primele semne ale anotimpului sunt frunzele copacilor care încep să

cadă uscate formând un covor multicolor. Arborii par niște degete uriașe

și negre întinse sus, spre cer. În văzduh, un stol de păsărele zgribulite, dar cu sufletelul lor cald, se chinuie să înfrunte aerul rece într-un ultim zbor. Pe jos, câteva furnicuțe își caută disperate firmiturile de hrană, pe firicelele de iarbă ruginie și udă. Cerul senin de altădată devine dintr-o dată plumburiu lăsând să cadă câțiva stropi reci de ploaie măruntă.

Ziua își ia adio prea curând dând prioritate nopții, transformând toată natura în tonuri de gri și negru. Singurul care nu pare să sufere, păstrându-și miraculos verdele, este bradul.

Cu toată melancolia și tristețea pe care o aduce, cu noianul ei de frunze maronii și ruginii, cu copacii ei goi, toamna mi se pare un anotimp fantastic!

Înotul și fotbalul, printre sporturile preferate de copiii de la „Ivasiuc”

Ștefan Miskolczi,
cls. a VII - a B

Sportul este o activitate pe care foarte multe persoane o practică. Ne face să ne simțim bine și să ne păstrăm sănătoși în același timp. Indiferent de ce tip de sport practici, înot, fotbal, handbal sau golf, vei observa schimbări radicale în forma fizică și psihică a corpului tău.

Eu, de exemplu, practic arte marțiale, un sport care îți dezvoltă coordonarea, mobilitatea, forța, rezistența, dar și viteza gândirii. Alte sporturi, ca fotbalul, îți dezvoltă comunicarea, ținta, viteza și rezistența. Beneficiile asupra corpului se dobândesc în timp. N-o să ai „pătrățele” dacă faci abdomene doar o singură zi. Atunci când te dedici acelui sport, faci antrenamente după un program și, la nivel înalt, se numește sport de performanță.

Desigur, această activitate o practici din ce în ce mai puțin odată cu vârsta, dar asta nu înseamnă că nu mai trebuie să o faci. Chiar și câteva mii de pași în fiecare zi contează pentru a-ți menține sănătatea.

Elevii din Școala Gimnazială „Alexandru Ivasiuc” știu foarte bine teoria despre sport. Cu practica e mai greu. Am fost curios câți dintre colegii mei de gimnaziu fac mișcare în timpul liber în loc să se joace pe calculator.

Am aflat că, din aproximativ 190 de elevi din clasele V-VIII, 64 practică un sport în mod regulat, ceea ce înseamnă o treime.

De asemenea, am aflat că numărul total al sporturilor practicate este de 16. Băieții preferă sporturile de echipă precum fotbal, baschet, rugby, volei, sporturi individuale ca înot, schi, atletism, ciclism, tenis și sporturi de contact ca judo și wing chun. Cele mai multe dintre fete sunt înscrise la clubul de handbal. Unele fete preferă dansul (de societate, street dance, dans popular) sau gimnastica ritmică, altele fac înot, volei, schi, caiac sau chiar kickbox.

Am întrebat câțiva colegi de ce au ales să își petreacă timpul liber făcând un sport, mergând la antrenamente și pregătindu-se pentru concursuri.

„Fac judo de 8 ani. Mama mea a făcut și ea, a fost în lotul național. Îmi plac antrenamentele, fac două ore în fiecare zi și îmi place că avem multe concursuri”.

Vasvari Ianis,
cls a VII – a A

„Ciclismul mi se pare fain, cu multă adrenalină. Îmi place, deoarece fac mișcare și pe bicicletă mă simt foarte bine”.

Elias Cristian Crișan,
cls a VII – a B

În concluzie, să practici un sport presupune să faci condiție fizică, să depui efort la fiecare antrenament, să te concentrezi asupra mișcărilor corpului pe care să ți le perfecționezi în mod constant, să înveți lucruri noi. Iar concursurile sportive sunt un test în care îți compari progresul pe care l-ai făcut cu ceilalți. Psihic, te ajută să îți gestionezi emoțiile, să reușești să te concentrezi, să încerci să faci mai bine decât la antrenament.
Dar eu cred că merită. :)

Sportul meu preferat

Alessia Maria Iacobini,
clasa a VI-a B

Orice copil ar trebui să practice un sport care îi place. Practicându-l, se va simți mai bine.

Cred că vreți să aflați care este sportul meu preferat. Ei, bine, sportul meu preferat este voleiul. Fac volei de 11 luni; așa mi-am făcut multe prietene. La început, eram timidă, dar colegele de echipă și doamna antrenoare m-au încurajat și acum joc fără nicio problemă. Merg la antrenamente aproape zilnic și sunt la categoria „Speranțe”.

Îmi place voleiul pentru că este un sport foarte frumos, prin care înveți nu numai să te bucuri de joc, ci și să respecți regulile, să te comporți în grup sau să dai dovadă de spirit de echipă. În timpul antrenamentelor învăț să execut preluări, pase de sus și servicii peste fileu. Acest gen de sport mă ajută și să mă dezvolt armonios, să am un corp frumos.

O îndrăgim mult pe doamna antrenoare Roxana, o fostă voleibalistă cu ani de experiență. Este pentru noi un model de răbdare și omenie.

Iubesc acest sport!

Stop bullying! Fii un prieten, nu un agresor!

CLASA A VI-A A, IMPLICATĂ ÎN ACTIVITĂȚI DESPRE COMBATEREA BULLYINGULUI

Giulia Pop & Larisa Popan,
clasa a VI-a A

Cuvântul „bullying” nu vrea nimeni să-l pronunțe. Fenomenul acesta creează multe victime anual. Mai exact, cuvântul „bullying” înseamnă agresare verbală, fizică, psihică sau sexuală, fapte care se petrec la școală, în afara școlii sau acasă.

Cum poate fi oprit bullyingul? De obicei, agresorul caută o victimă mai sensibilă și antisocială, apoi jignește victima, iar aceasta, din cauza faptului că se simte afectată, reacționează spunând cuvinte neplăcute agresorului. Cu siguranță, nu este o procedură corectă de a opri bullyingul. Victima trebuie să fie calmă în preajma agresorului și să anunțe un adult despre comportamentul agresorului.

Clasa noastră a VI-a A a învățat despre bullying și a participat la mai multe activități precum vizionarea unui film despre bullying și realizarea unei sigle cu tema „Stop bullying!”.

Toți copiii au fost foarte încântați de activitățile desfășurate în școală, mai ales că au învățat foarte multe lucruri despre acest fenomen, ce înseamnă și cum se poate evita. În plus, au fost antrenați în acțiuni care stimulează imaginația. Mulți dintre participanți, după cum se va vedea, consideră activitățile derulate o experiență benefică, de neuitat.

„Această experiență a fost frumoasă, deoarece pe lângă faptul că am învățat multe lucruri despre acest fenomen nedorit, ne-am exprimat creativitatea prin crearea siglelor «Stop Bullying!»”

Andreea Glodan

„Activitatea despre bullying a fost foarte interesantă. Am învățat multe lucruri noi și sper să nu avem parte de bullying în clasa noastră”.

Alesia Dumbrăvicean

„Activitatea care a avut loc în clasa noastră a fost minunată. Am vizionat un film despre bullying și am învățat cum să ne comportăm”.

Raluca Blidar

Doamna dirigintă a clasei a VI-a A a oferit mai multe detalii în ce privește lecția despre bullying, impactul pe care l-a avut implicarea elevilor în activitatea derulată.

„Din păcate, bullyingul poate avea urmări nocive asupra dezvoltării ulterioare a copilului. Cazurile de bullying sunt tot mai des întâlnite în școala noastră, iar dacă noi nu luăm măsuri imediate, acest tip de comportament va lăsa traume adânci asupra vieții tinerei generații. De aceea mi s-a părut binevenită această lecție, de dirigenție, despre combaterea bullyingului printre școlari. Lecția a fost primită cu mult interes de elevii clasei a VI-a A și a avut un impact pozitiv asupra comportamentului acestora. Expoziția de sigle anti-bullying m-a făcut extrem de mândră de elevii mei, de creativitatea și implicarea lor. Astfel că mă declar încrezătoare într-un viitor mai bun pentru comunitatea în care trăim”, a declarat diriginta clasei a VI-a A, Nicoleta Pușcaș.

Prin urmare, pentru a stopa acest fenomen, considerăm că acțiunile de acest fel la nivel de școală – și nu numai - sunt benefice atât pentru elevii, cât și pentru dascălii și societatea în care trăim.

BULLYINGUL – o problemă dificil de combătut

Se vorbește din ce în ce mai mult despre bullying. Bullyingul reprezintă orice formă de agresare a celuilalt, fie că vorbim despre violența verbală, fie despre cea fizică sau agresiunea pe internet, cunoscută sub numele de cyberbullying. Violența verbală sau fizică este, din păcate, foarte frecventă mai ales în rândul copiilor și tinerilor, în mediul școlar. Un „top” 3 al formelor de bullying ar fi: 1. Cyberbullying; 2. Violența verbală; 3. Violența fizică.

Mara Pescaru @ Bianca Balint,
clasa a VI-a B

Pentru că suntem și noi interesate de acest fenomen, am dorit să știm cum stau lucrurile în această privință în școala noastră. Le-am adresat colegilor noștri din clasele a V-a și a VI-a câteva întrebări pe această temă.

De exemplu, am dorit să știm dacă au fost ținta bullyingului sau dacă au fost vreodată agresori. De asemenea, am întrebat dacă ei consideră grav faptul de a fi agresat sau de a agresa ori dacă știu cui se pot adresa atunci când sunt victime și, nu în ultimul rând, i-am întrebat ce cred ei că ar trebui făcut pentru a stopa acest fenomen.

Majoritatea celor întrebați au răspuns, din păcate, afirmativ referitor la situația de victimă și nu e de neglijat faptul că nu puțini au recunoscut că au fost și în postura de agresori, așa cum se poate vedea în graficul alăturat.

Am constatat că elevii din clasele a V-a și a VI-a știu că e grav să fii agresor, însă asta nu îi oprește pe mulți dintre ei să manifeste un comportament violent față de colegi. Ne referim aici mai ales la violența verbală și la cyberbullying, din ce în ce mai prezent în rândul copiilor.

Mulți dintre colegii cu care am discutat consideră că, în cazul în care sunt victime ale bullyingului, găsesc sprijin în familie sau în persoana profesorului, a profesorului diriginte, la prieteni sau alți adulți. Sunt și colegi care nu caută sprijin, rămânând astfel în starea de victimă.

Chiar dacă unii dintre colegii noștri știu că ar trebui să se cunoască mai bine, să aibă încredere unii în alții, să se înțeleagă unii pe alții, pare destul de greu să pui capăt acestui comportament agresiv în școală.

I-am întrebat și pe părinții noștri cum văd acest fenomen.

„Este o atitudine negativă. Consider că un asemenea comportament poate provoca suferință pe termen lung celor agresați, de aceea ar trebui ținut sub control”, a declarat C. B.

„Fiind un comportament agresiv, bullyingul are urmări grave asupra dezvoltării celor care sunt agresați și cred că ar trebui conștientizați copiii în privința acestor efecte negative în timp”, a afirmat A. L.

Ne-am dorit ca, prin sondajul* pe care l-am realizat, să arătăm că există agresivitate între copii în școală, dar, mai ales, am vrea ca, odată ce suntem conștienți de existența ei, să încercăm să îi punem capăt.

Notă: Ne-au sprijinit în realizarea sondajului colegele noastre Alessia Iacobini și Antonia Incze.

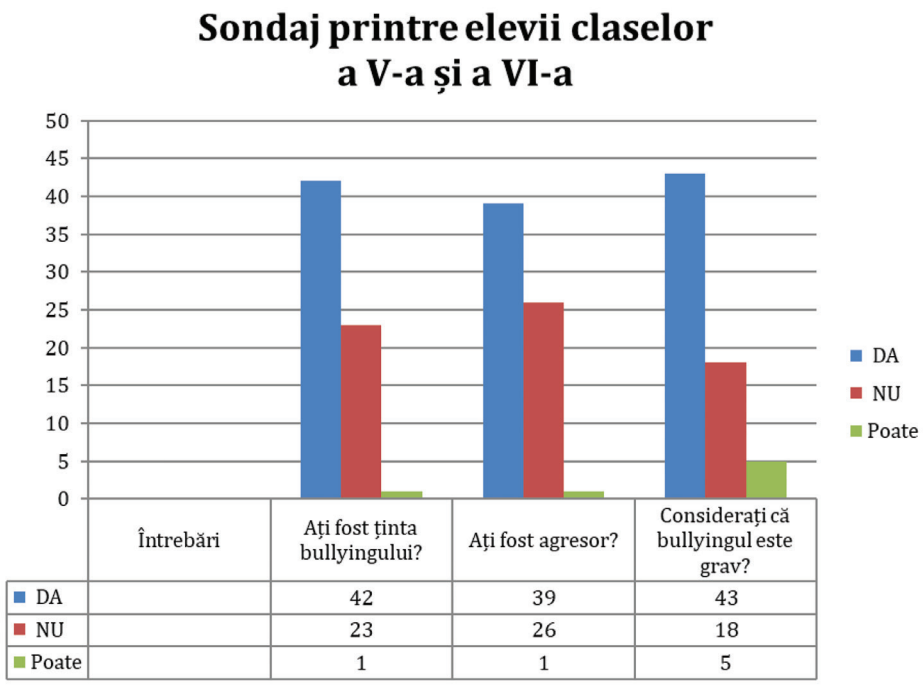

Întrebări	Ați fost ținta bullyingului?	Ați fost agresor?	Considerați că bullyingul este grav?
DA	42	39	43
NU	23	26	18
Poate	1	1	5

„Bullyingul este un fenomen din ce în ce mai răspândit, nu numai în România, ci la nivel mondial. Întrucât atât copiii agresați, cât și agresorii pot dezvolta probleme emoționale serioase, consider că nu trebuie tolerat sub nicio formă. Bullyingul poate fi stopat dacă părinții sunt atenți la comportamentul copilului și intervin pentru a-l corecta, când e cazul. Consilierea psihologică sau psihoterapia individuală sau de familie pot, de asemenea, să fie utile, în situația unui comportament agresiv sau dacă ai ajuns victima acestuia”.

Firuța Vele, directorul școlii „Alexandru Ivasiuc”

Moda în Școala „Ivasiuc”

Elisa Covaci,
clasa a VII-a B

Cum să te îmbraci la modă la școală este o problemă care preocupă mulți adolescenți. La urma urmei, școala în viața unei persoane durează o perioadă lungă de timp și joacă un rol important.

Când vine vorba despre decizia de a alege haine pentru școală, cu siguranță ar trebui să ascultăm sfaturile părinților, dar moda este o doamnă capricioasă și volubilă.

În urma unui sondaj de opinie în rândul elevilor din școala noastră, am descoperit că elevii din ciclul gimnazial preferă culorile sumbre precum: negru, gri și alb.

Dacă vorbim de elevii din ciclul primar, aici lucrurile stau diferit: aici predomină culorile vii, precum roz, galben, roșu și albastru, culori pline de speranță, viață și optimism.

Dacă mă întrebați pe mine, o elevă în clasa a VII-a, pot spune așa: culorile, de cele mai multe ori, ne fac mai veseli, mai plini de viață, mai optimiști și încrezători. Eu să vă spun drept mi-a plăcut mereu și îmi place în continuare să mă îmbrac elegant, dar în culori mai sumbre, într-o nuanță discretă, chiar dacă uneori recurg și la culori vii în vestimentație. Cred că depinde și cum mă simt

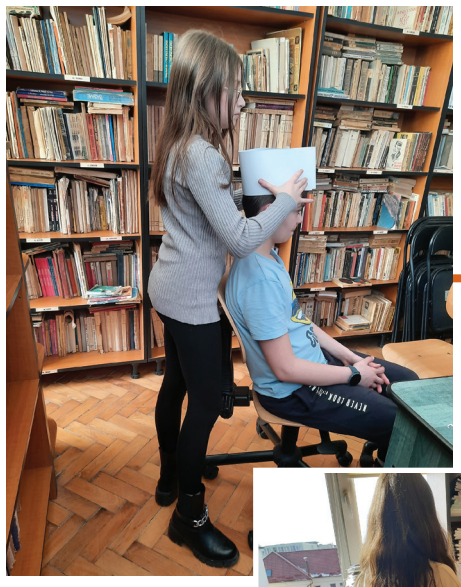

Iulia Rațiu,
clasa a VII-a A

Felul în care ne îmbrăcăm consider că este important, deoarece ne caracterizează pe noi ca oameni. Cred că, de cele mai multe ori, oamenii te judecă după stilul vestimentar, cu toate că mama îmi amintește mereu un proverb vechi că: „Omul nu după haine, ci după fapte dobândește cinste”. Unii colegi de-ai mei vor să iasă în evidență cu haine sport de marcă, în timp ce alții încearcă să se îmbrace cât mai simplu și adecvat vârstei lor de școlari.

Sara, colega mea, o fată subțirică, blondă, cu ochi albaștri, preferă culorile vii în vestimentație, dar nu îi place să iasă în evidență prin îmbrăcăminte. „Îmi place să mă îmbrac în tricouri și bluze mai lărgușe, dar foarte colorate, deoarece asta mă reprezintă. De obicei, la școală prefer să port blugi largi, dar în același timp strâmți. În picioare iau zilnic adidași. Sunt o fire veselă și optimistă și cred că hainele în culori vii mă reprezintă”, a spus Sara.

La polul opus se situează Aryana, căreia îi place să fie în centrul atenției prin felul în care se îmbracă. „Prefer blugii mulați pe picior, dar jos evazați. Consider că mi se potrivesc cel mai bine. Când sunt bine dispusă, ador topurile scurte, decoltate și colorate. Atunci când am o stare de spirit negativă, îmbrac tricouri și bluze oversize, care să-mi mascheze corpul.

MODA - O PASIUNE

Stilul oversize, preferat de școlarii de la „Ivasiuc”

Prefer adidașii, dar în special cei de la AFI. Îmi ador stilul...”, a zis, zâmbind, Aryana.

Cea mai bună prietenă a mea, Maya, o fată destul de introvertită și adeseori distantă, dar foarte inteligentă, iubește ținutele simple și preferă pur și simplu culoarea neagră.

„Port blugi negri și largi aproape tot timpul. Bluzele sau tricourile oversize, adică cele largi, sunt preferatele mele, deoarece consider că mă avantajează foarte mult. Adidașii air force îmi plac cel mai mult”, a declarat Maya.

Culorile pastelate sunt și preferatele Andrei, o fată foarte energică, glumeață și cu poftă de viață. „Îmi plac foarte mult pantalonii de trening colorați, dar în același timp și blugii largi. De asemenea, topurile în special cele de vară, dar și cele de anotimp rece. În picioare de cele mai multe ori iau converși negri, dar și cu adidași colorați”, a spus Andra.

Bineînțeles, nu am avut cum să nu aflu părerea lui Ianis despre modă, un coleg

„Stilul meu vestimentar se bazează pe trei piloni importanți: simplitate, eleganță și confort. Ținutele de zi cu zi se învârt în jurul culorilor alb, negru, albastru, mov și roșu, fie că e vorba de pantaloni, fuste sau rochii”.

Teodora Pușcaș,
director adjunct

bun la învățătură, dar pasionat, în același timp, și de judo. „Prefer ținuta sport. De obicei mă îmbrac vara în pantaloni scurți de trening negri, albi sau gri, și tricouri din Bershka nu foarte colorate. De cele mai multe ori, le aleg pe cele albe cu tot felul de desene. În picioare iau jordăni gri”, a relatat Ianis.

Totodată, lui Sebi, un alt coleg foarte inteligent și înțelegător cu fetele, îi plac foarte mult pantalonii scurți de diferite culori, dar și tricourile. El poartă air force albi cu negru.

Am încercat să aflăm opinia profesorilor despre modă. Doamna directoare susține că propriul stil vestimentar este cartea de vizită pe care o prezentăm când ieșim pe stradă sau, în fiecare zi, la locul de muncă sau la evenimente sociale pe care le onorăm cu prezența. „Stilul meu vestimentar se bazează pe trei piloni importanți: simplitate, eleganță și confort. Ținutele de zi cu zi se învârt în jurul culorilor alb, negru, albastru, mov și roșu, fie că e vorba de pantaloni, fuste sau rochii”, a declarat doamna directoare adjunctă, Teodora Pușcaș.

După cum putem observa, hainele pe care le îmbrăcăm în fiecare zi au o semnificație foarte importantă pentru noi toți, fie că suntem elevi, fie că suntem profesori. Prin urmare, trebuie să ținem cont de ținuta noastră de fiecare zi, ca să se adeverească un alt proverb spus de mama mea: „Mintea te face om și haina domn...”

CREAȚII LITERARE

Satul meu, Sălsig

Roberta-Luciana Pop,
clasa a VII-a B

Nu sunt o fată de oraș și nu voi fi niciodată. Inima mea nici nu vrea să se gândească la acest lucru, deoarece mediul urban nu mă reprezintă deloc. Nu am trăit în blocul în care locuiesc acum, în orașul acesta, mai mereu aglomerat, numit Baia Mare.

Nu pot spune că nu e un oraș frumos, dar nici nu se poate compara cu vechea mea casă.

Din primii mei ani de viață și până la începutul adolescenței, satul Sălsig mi-a fost gazdă. Locuiam alături de bunicii mei într-o căsuță mică și nu aveam de ce să mă plâng. Aveam tot ce îmi puteam dori și eram cu toții împreună.

Am trăit la firul ierbii și am avut parte de o libertate pe care nu o mai am, din păcate, și de care nu se bucură și nu se vor bucura copiii crescuți între betoanele reci ale blocurilor.

În satul meu, am avut parte de o grămadă de peripeții și, chiar dacă posibilitățile au fost limitate, am fost mult mai fericită și sufletul meu își găsea într-un fel liniștea.

Nu erau atât de multe magazine, doar vreo trei-patru în tot satul, nu existau blocuri, doar unul singur cu două etaje și un bar jos, însă ceea ce am apreciat cel mai mult a fost minunata comunitate de oameni care trăiește acolo.

Nu îi cunoșteam chiar pe toți, dar cel mai probabil ei deja mă cunoșteau pe mine, părinții mei iubind să comunice cu cât mai mulți oameni. Salutam pe oricine și ne arătam respectul în felul nostru, având într-un fel o întreagă listă de reguli nescrise. Fiecare cunoștea pe fiecare, știai mereu ce face cel de lângă tine și încercai să ajuți cât de mulți poți. Știai că mereu va fi cineva care să te ajute în momentele tale cele mai grele, casa vecinului fiind aproape lipită de a ta.

Dacă ne referim la imaginea de ansamblu a Sălsigului, probabil nu se diferă aproape cu nimic de celelalte sate, însă micile detalii cum ar fi parcul imens din centru și frumoasele ornamente ce erau montate de Crăciun fac diferența.

Cele mai frumoase amintiri sunt zilele de vară, în care înotam în râul Someș și făceam grătare cu întreaga familie sau când mergeam la casa străbunicii mele să privim Sălajul cu peștii lui mici.

Alături de prietenii mei, alergam pe câmpurile întinse, ne ascundeam în lanul de porumb, săream gardurile micii noastre școli pentru a ajunge la terenul de fotbal de acolo și furam struguri de pe via școlii pe care îi dădeam apoi colegilor pe geam.

Nu am știut să apreciez destul ceea ce aveam. Îmi e dor de pădurea mare în care mergeam cu bunicul meu, dor de toată inspirația pe care o strângeam de la păsările și nucul din grădină.

Tot ce pot face e să închid aproape de tot cartea amintirilor, dar voi privi mereu înapoi, la satul meu, și nu voi uita niciodată de unde am venit.